

— Կը տեսնե՞ս ջուրն ոտներուս վրայ .

— Գլուխներնուս վրայ կը տեսնե՞ս երկինքն :

— Հայրդդ չեկաւ . պիտի ուրեմն պատժուինք .

— Մաներնէս վերջ , անուո՛ւտ գիրար պիտի գտնենք .

— Եկուր , Հրեշտակ երկնից , առ զայն թելերուդ վրայ .

— Յաւերժական կամարներուն ներքեւ , հայր իմ , ընդունէ զայն :

Վերջին ճիշն այս եղաւ վերջին մարդկայինին ,
Անող ջուրին վրայ ընդերկար բարձրացնելով երկու թելերն ,
Կը պահպանէր ան ջուրերէն հալածական եղած Սառան .
Երբ կորսընցուց սակայն ան ոյժը կեանքին հետ ,
Երկինքն ու ջուրը լեցուցին ամբողջ աշխարհն .
Ու ծիածանը նրբուլեց . զի կատարուած էր ամէն բան :

Թրգ. Թ. Ե. Դ.

ALFRED DE VIGNY

Դանիթ, 2 Յունիս 1931

Կ Ա Ր Օ Տ

Ի՞նչ աղեղի մը պրկումն էր դէպի վրնիս
Երկինքն անհուն իմ տենչանքիս , այն առաւօտ ,
Երբ ծաղկեցաւ սիրաջեր բառը շրթունքիդ ,
Ու մընացի աղբիւրներու ձայնին կարօտ :

Ու մընացի լուսընկային սեմին վրայ ,
Ձեռներս գո՛ց ուր բանջրած էր քու հոգիդ ,
Երբ ծաղկեցաւ անհուն երազը շրթունքիդ ,
Ինչպէս զարունը կղզիին հեռահրմայ . . .

Հոն ես պիտի դառնամ , հովերն ալ հեւ ի հեւ
Պիտի բանան առագաստներն ուր ամէն թել
Խօ՛ւ իր լոյսին մէջ պիտի՝ ըլլայ բերկրանքի դող . . .

Ու կարօտին որ ծպտեցաւ այն առաւօտ ,
Ըլլամ գուցէ տեսնուի սրդան արտառուազող ,
Ու գտնեմ սիրքս աստուածի մը արթին մօտ . . .

Ս. ՐԱՅՆ ԵՐԿԱԹ